Poštnina plačana v gotovini | Ljubljana, sobota 20. septembra 1938 | Cena Din 1·—

Leto III

Uredništvo in uprava: Ljubljana, Novi trg št. 4/II

ZBOR

Štev. 14-a

Naročnina: letno Din 24·—, polletno „ 12·—, četrtletno „ 6·—, za inozemstvo letno „ 36·—
Izhaja vsak drugi četrtek

GLASILO JUGOSLOVANSKEGA LJUDSKEGA GIBANJA ZBOR

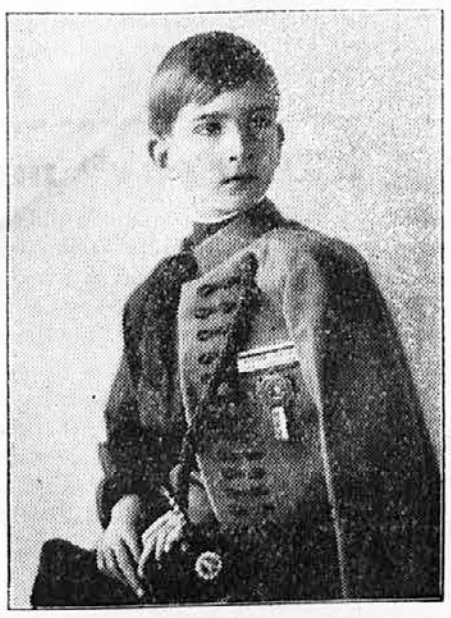

Nj. Vel. kralju Petru II.
ob 15 letnici rojstva
naš zboraški: Zdravo!

20 letnica rojstva Jugoslavije

Ozrimo se 20 let nazaj. Na Solunu: od Kajmakčalana do Dobrega polja in Vetrenika je grmelo in treskalo. Nesmrtni junaki srbske vojske in vojni dobrovoljci iz vseh krajev našega imena so se pod vodstvom tedanjega prestolonaslednika **ALEKSANDRA** dvignili kot orjaški val v veliko in odločilno ofenzivo. Z neizmernimi žrtvami, z neugnano silo duha junaštva in mučeništva so **dne 15. septembra 1918** odprli nam vsem brez razlike jezika, vere, stanu in prepričanja vrata v **SVOBODO.**

Tedaj se je iz krvi dejansko rodila naša Jugoslavija; njeno politično in diplomatsko rojstvo je nujno moralo kmalu zatem slediti. Slava padlim, hvala živim junakom Soluna!

Bratje! Čas je, da se vsak, ki uživa sadove naše svete zemlje **JUGOSLAVIJE,** odkrito ogleda v ogledalu. Vsak naj se vpraša in si odgovori:

ALI SEM VREDEN SVOBODE?

Dimitrije V. Ljotić:

Usodna zamena

Vojna je imela svoj razpored: čisto spredaj (kjer je bilo potrebno najnevarnejše, krvavo rokodelstvo) je bila srbska pešadija in vojni dobrovoljci, za njim artilerija, za tem štabi, komora in proviantura, nato vojni dobavitelji, verižniki, a čisto zadaj (na varnem) — zabušanti.

Ko se je sklenil mir, pa je napravila vsa kolona »na levo krog...« in razpored se je obrnil: čisto spredaj so stopili zabušanti — čisto zadaj pa je ostala uboga gmajna — pešadija in dobrovoljci, invalidi ter vdove in sirote...

Čim bolj človek razmišlja o naših razmerah od l. 1918. dalje, čimbolj se poglablja v globok pomen in smisel 20 letnice gigantskih naporov za ustvaritev naše skupne države — tem jasnejše mu vstaja pred očmi tragično dejstvo, da se nam je po končani svetovni vojni pripetila **usodna zamenjava.**

I.

Iz vojne 1914—1918 je izšla **Srbija** v sestav Jugoslavije s **čudovitim oreolom,** katerega so ji prinesli **požrtvovalnost,** nezlomljiva **odpornost** in junaško **samoobvladanje njenih vojakov.**

Tisti, ki je kdaj delil zlo in dobro z vojsko na fronti, ne bo nikdar mogel pozabiti tistega, kar je tam videl in občutil. V spominu na tiste veličastne prizore človeške kvalitete se mu zdi, **da zvonijo vsi zvonovi!** Takih lepot in veličin, kot jih je videl med vojno v prvih bojnih črtah in vrstah, ni mogel videti **nikdar po vojni — v miru.** Naj samo zapre oči, da ne gleda vsakdanjih prizorov današnjosti — pa ga bodo obsuli **grandiozni** spomini. Zagledal bo tovariše, ki so **štirikrat** v šestih letih prehodili v borbi ali pa le v napornih marših **največji del balkanskega polotoka.** Videl bo, da jih na teh težkih potih niti zvesta komorska živina ni mogla spremljati; izčrpana od naporov je opešala **preje nego človek.** Človek pa je šel naprej — uporno, neugnano; imel je manj počitka, manj hrane, več nevarnosti, več trpljenja, a vendar sem 1915. leta videl prvega mrtvega vola pri Kruševcu, prvega konja na Kosovu — toda prvega človeka, počrnelega, hladnega, umrlega od napora sem videl na prvem klancu pri Žlebu, blizu Peći. Treba je pogledati samo zemljevid balkanskega polotoka, da bi se mogel približno oceniti **ves ogromni napor,** katerega so tisti stotisoči ljudi v šestih letih prenesli.

Če bi bilo **samo to** — bi bilo resnično **vredno začudenja in občudovanja.**

*

Ni treba naštevati nočnih in dnevnih borb, ob napredovanju in umikanju — da ne govorimo o napornem utrjevanju v nočeh po težkih dnevnih marših, katere utrdbe pa so se zopet brez strela zapuščale; ni treba opisovati raznih krvavih in težkih neuspešnih poskusov, da bi se odvzelo sovražniku nekaj, brez česar bi se moglo biti.

Pozabimo na ono **vojsko gladu,** ki se je ozirala z Žleba ali Čakora, da še enkrat vidi, kako obseva sonce Kopaonik — nato pa hitela resignirano po poti, ki je v vsej njeni zgodovini bila **najdaljša,** ker je bila **najstrašnejša** — po poti, na kateri so zreli in krepki ljudje **od 22. novembra do 20. decembra** dobili v najsrečnejšem slučaju **samo štiri hlebe vojaškega kruha in pol kilograma prepečenca...** Zato so — ko so prišli do morja — bili samo še **vojska živih mrtvakov...**

Zaprimo oči pred spominom na slike zgrbljenih trupel ob tolikih ugašenih ognjih, mimo katerih smo šli od Bratonožiča do Podgorice, od Podgorice do Tuzija in po močvirju okrog Skadarskega jezera do Skadra; od Skadra na Bojani proti Lješu in San Giovanniju di Medua, odtod še do Drača in Valone...

*

Naj se spomnim na tistega mladega francoskega oficirja na francoski ladji »La Lorraine«, **ki ni mogel verjeti,** ko sem mu na njegovem zemljevidu velikega formata razlagal pot, ki jo je pod borbo prehodil moj polk od Donave do meje Črne Gore, odtod pa brez borbe do Drača. Rekel je: »Gospodine, če bi francoski narod nekdo privedel do Pirenej in mu tu zapovedal, naj zapusti svojo zemljo s štirimi hlebi vojaškega kruha in pol kilograma prepečenca na mesec — ne verjamem, da bi se **v tem čeprav desetkrat večjem narodu našlo tako veliko število vojakov,** ki bi prešli na drugo stran Pirenej!« —

*

In zopet vidim ostanek teh istih ljudi, kako uporno, korak za korakom, po krših in kamenitih prodih svoje južne meje, neuklonljivo, požrtvovalno in disciplinirano visoko iznad vseh narodov sveta **držijo zastavo svoje zemlje** in s tem osvajajo uspeh **za tisto misel,** katero je Srbija od l. 1914. odkrito zasledovala kot svoj **vodilni politični cilj** in za njeno ustvaritev pretrpela **najtežje žrtve med vsemi narodi sveta.**

Naj se nihče ne razburja radi tega, če tako na široko razlagam te dogodke, naj strpi do konca. Razume naj, da tega ne navajam morda preračunano ali da bi si koval kake pravice — marveč da bi nasprotno: **na tiste junaške rame natovoril nove dolžnosti in nove velike odgovornosti!**

*

Dočim se je taka ogromna moč izražala na fronti, pa so **drugi elementi** kot »moralno in fizično nesposobni« državljani, kot malodušni omehkuženci in brezvestni liferanti in profitarji skromno, toda ravnotako trdovratno živeli **v varnem ozadju,** pozneje v taboriščih ali v državi sami. Ob času vojne so le-ti imeli samo eno misel: da bi čim manj bili vidni in opaženi ter da bi tako potrpežljivo čakali na konec vojnega viharja...

Zgodilo se je sicer, da je kljub njihovi želji, da bi ostali skriti, vendarle prodrlo v javnost marsikaj, kar je kazalo njihovo pravo lice. Toda vse to so bili drobni, mali pripetljaji v primeri z velikimi in tako tragičnimi dogodki **one prave in prekrasne Srbije** — tako da niti sramotne »pekarske« in »opančarske« (čevljarske) afere niso mogle dolgo ostati glavni dogodki dneva...

Medtem pa je **ona druga neprava Srbija** potrpežljivo čakala na svoj čas. Kot je bila skromna za časa vojne, ravnotako **drzno** je takoj po končani vojni **stopila na plan** in je — izkoriščujoč ogromni moralni kapital, katerega so **drugi** zbrali in ohranili — **zamenjala tiste, ki so vse dotlej bili brez zamene** (izvzemši zamene v smrti) in ki so vestno do skrajnosti izvršili svojo dolžnost.

Ni bilo dvoma o tem, da bo po letu 1918 v zedinjeni državi, v današnji Jugoslaviji morala Srbija imeti **največjo in najpomembnejšo vlogo.** To so narekovale **zgodovinske** razmere, nikakor pa **ne želja po nadvladi.** Saj je tudi nosila **največji** del vojnega bremena na svojih ramah, kar ji je v očeh vsega sveta prineslo nesporen **ugled, avtoriteto in politično moč.** Srbija je bila v prvi vrsti poklicana, da upostavi **ugled državne oblasti in red,** ki je prva dobrina vsake države.

Ravno tedaj, ko se naj bi bilo to izvršilo, pa je prišlo do one **usodne zamenjave: ljudi fronte so zamenjali ljudje iz ozadja!...** To je v resnici bila **zamenjava dveh gledanj na svet in zamena dveh moral.**

Združeni in »zedinjeni« s sebi podobnimi parasiti **iz ostalih delov** nove države, so sedaj hitro dali **drugo barvo** življenju **in ljudstvo je hitro** — ne poznavajoč prikriti mehanizem te zamene — **z ogorčenjem obsodilo tudi tisto Srbijo,** o kateri je preje govorilo z občudovanjem in ljubeznijo.

Naš tovariš predsednik v prvi črti solunske fronte pred 20. leti. (Od leve proti desni spodaj: rez. podporočnik **Dimitrije V. Ljotić — sedaj predsednik »Zbora«;** rez. kapetan Todorović — sedaj učitelj v Valjevu; akt. kapetan Milanović — sedaj akt. oficir; v sredi: akt. podpor. Zotović — sedaj **invalid brez obeh nog;** rez. san. poročnik dr. Mrvoš — sedaj upravnik OUZD v Zagrebu; zgoraj: rez. podpor. Čorbić — sedaj odvetnik v Kos. Mitrovici; rez. podpor. Gosparić — sedaj učitelj v Valjevu.)

*

Posledice te **usodne zamene** so tudi danes splošne in javno znane — mi se ob njih na žalost nimamo časa ustavljati.

Toda kot odločni nasprotniki »stališča prekrižanih rok« smo to napisali ne samo radi ugotovitve nekih resnic, marveč zaradi izpeljave **konkretnih zaključkov in odločitev,** katere zahteva od nas **boljše** narodovo življenje.

Zato trdimo: Treba je **znova napraviti zamenjavo** — toda ne slučajno — pač **pa zameno po strogo ustanovljenem merilu!**

Treba je napraviti, **da bo oblast postala popolna in dejanska,** toda jo **vezati ob enem na popolno in dejansko odgovornost!**

In kaj se bo zgodilo? Takoj se bodo — kot z bojnega polja — **razbežali** vsi »moralno in fizično nesposobni« (katera

Resnica o mardohajski »ljubezni« do Slovanov

V zadnjem času mardohajci in njihovi purgarski zavezniki iz vrst »največjih« nacionalistov prav radi brenkajo na slovansko struno, kadar gre za Marxovo dete SSSR in njegove zaveznike izven SSSR. Posebno pri zadnjih nemilih dogodkih v bratski ČSR je ta struna prav glasna. Zato ne bo odveč, če se seznanimo kar z izvirnimi besedami samega »nezmotljivega preroka« Karla Marxa-Mardochaia in njegovih najbližjih sodrugov, da se prepričamo, koliko iskrenosti je v tem brenkanju in kakšna mu je dejanska vrednost.

Marx je l. 1848. ustanovil svoj list »Neue Rheinische Zeitung« in v tem listu je neprestano izlival svoj žolč proti Slovanom sploh. Tako piše v njem dobesedno to-le:

»Kje je Slovanstvo, kakor v glavah nekaterih ideologov, kje je slovanski jezik, kakor v domišljiji gospodov Palackega (Čeh), Gaja (Jugoslovan) in tovarišev? V resnici imajo vsi ti narodi najrazličnejšo omiko: od precej visoke novodobne industrije na Češkem, ki so jo Nemci razvili, do skoraj nomadskega barbarstva Hrvatov in Bolgarov in v resnici imajo torej vsi ti narodi najbolj nasprotujoče si težnje. V resnici sestoji slovanski jezik teh deset do dvanajst narodov iz ravno toliko, večinoma med seboj nerazumljivih narečij, ki so postala zaradi popolnega zanemarjenja njihovega slovstva čisti patois in ki so imela z malimi izjemami vedno kak tuj neslovanski jezik za svoj pismeni jezik.

Lepa stvar bi bila, ko bi Hrvatje, pandurji in kazaki bili v prvi vrsti evropske demokracije, ko bi sibirski poslanik izročal svoja akreditivna pisma v — Parizu! Ponavljamo: Razen Poljakov, Rusov in kvečjem še Slovanov na Turškem nima noben slovanski narod bodočnosti iz lahkoumevnega vzroka, ker nimajo vsi drugi Slovani niti temeljnih zgodovinskih, zemljepisnih, političnih in gospodarskih pogojev, da bi bili samostojni in da bi mogli živeti.

To seveda ni prijetna prihodnost za narodno častihlepnost panslavističnih sanjačev, katerim se je posrečilo razgibati del Čehov in Jugoslovanov. Ali pa smemo pričakovati, da se bo zgodovina ustavila za tisoč let na ljubo nekaterim jetičnim družbam, ki imajo v vsakem delu zemlje, kjer prebivajo, Nemce poleg in okrog sebe, ki že od pamtiveka nimajo za vse namene omike drugega jezika kot nemškega in ki nimajo niti temeljnih pogojev narodnega življenja, ne velikega števila ljudi, ne zaprtega ozemlja.«

Posebno danes, ko se naš bratski čehoslovaški narod bori za svoj biti ali ne biti in se mu mardohajci delajo velike prijatelje, je nad vse značilno, kar je osebno »nezmotljivi« Marx napisal o Čehih v »New York Tribune«. Mi priobčujemo to od besede do besede čisto dobesedno verno po originalu: **»Umirajoča češka narodnost je l. 1848. zadnjič poskusila, da si zopet pridobi svojo življenjsko moč. Ta poskus se je ponesrečil in dokazal, da more Češka živeti le še kot del Nemčije, če bo tudi nekaj njenih prebivalcev nekoliko stoletij govorilo jezik, ki ni nemški!«**

Vse te Marxove »prerokbe« o Slovanih nismo morda zbrali mi v svojem »fašističnem besu«, temveč strasten Marxov pristaš Karol Kautsky, kateremu so bile le-te posebno pri srcu, in ki jih je skupno priobčil v svoji knjigi »Revolution und Contrerevolution«, Dietz, Stuttgart, 1896. in kjer vsak neverni Tomaž lahko najde to fašistično izjavo gospoda sodruga Mardochaia na strani 62 te knjige.

Seveda se gospoda sodrugi branijo, da je Marx tako pisal, ker se je blagovolil razjeziti na takratne avstrijske Slovane, ki so skupno z Rusi pomagali Avstriji zadušiti madžarski upor. Toda vsak, kdor prečita vsa gornja Marxova zasramovanja Slovanov, bo videl, da je ta obramba zelo majava. Kajti Marx ni z njimi samo nehal biti »nezmotljiv« (avstrijski Slovani so dobili po svetovni vojni tri samostojne države, ne da bi se bila zgodovina ustavila za tisoč let), ampak je v svojem slepem sovraštvu do Slovanov postal tudi čisto navaden lažnjivec. Če bi bil ta gospod sodrug res mednaroden, ne bi z najordinarnejšimi lažmi navijal v prid nemškemu narodu proti vsem slovanskim narodom, če bi bil res proti zatiranju narodov, kakor se sedaj mardohajci stalno širokoustijo, potem bi moral na ves glas povedati, da je Avstrija l. 1848. nesramno ogoljufala svoje Slovane, ne pa da je vsemu svetu dokazoval, da je naravnost neobhodno potrebno, da Nemčija podjarmi vse avstrijske Slovane! In slednjič, če bi bil Marxu res tako strašno pri srcu proletariat, potem bi mu morali biti pač najbližji ravno tisti »skoro nomadski barbari«, ki vendar nimajo pri taki stopnji civilizacije niti svojih kapitalistov niti buržuazije in bi torej morali biti kot pristni proletarski narodi vendar najidealnejši objekt mardohajske vroče ljubezni!

Če bi za kakega puhloglavca le še bilo dvomljivo, ali je cela Marxova banda res delala samo na ponemčenju Slovanov, potem naj vzame v roko knjigo Marxovega pajdaša žida Bernsteina: »Ferd. Lassalles Reden und Schriften«, Berlin, 1892, I., pa bo na strani 59 te knjige našel zapisano, da je največji razširjevalec marksizma Lassalle napisal to-le: Avstrijske nemške dežele se bodo prej ali slej priklopile Nemčiji. Danes pa mora nemška država mirno gledati, kako v teh deželah napreduje — poslovanjenje!! Kakor posnemamo iz zbirke Ad. Wagner, Briefe von Ferdinand Lassalle an Carl Robertus-Jagetzow pa je komunistični teoretik Rodbertus napisal v pismu z dne 8. 5. 1863 Lassalleu to-le: Nadam se, da še doživim, ko bo turška dediščina pripadla — Nemčiji in ko bodo nemški vojaki stali na — Bosporu!! Lassalle pa mu je na to odgovoril: Kolikokrat sem jaz prav to misel zastopal pred svojimi prijatelji, pa so me za to imenovali sanjača!

Mi torej vidimo, da so se očetje marksizma prav krepko bavili ravno z istimi fašističnimi skominami, katere na videz pobijajo njihovi sedanji otroci. Na videz, pravimo, kajti dejansko stanje je čisto drugačno!

Kot pristaši od Marxa zmaterializirane Heglove razvojne podmene in Darwinovega boja za obstanek, v katerem človek-žival izpodriva drug drugega in se ohranja le borbe sposobna vrsta — rasa (rasizem!) so si Židje napravili približno to-le sliko najbližje politične bodočnosti: Po Kristusovi smrti propadla latinska rasa se je zmešala s svežo germansko raso, se kot regenerirana romanska rasa ohranila do XIX. stoletja, ko je dosegla svoj višek in je začela pod vplivom razkrajajočega židovskega duha zopet propadati, dokler ne bo popolnoma propadla.

Od germanske rase imajo Nemci največ izgleda, da dele z Židi bodočo nadoblast v Evropi, razume se samo dotlej, dokler se Židom ne posreči razkrojiti tudi Nemce, pa da ostane nadoblast njim samim.

Edino resno nevarnost tej skorajšnji, izključno židovski nadoblasti predstavljajo sveži slovanski narodi. Zato je treba nje na primeren način spraviti pod oblast Nemcev, da bi mogli Židje skupno z Nemci da odpravijo še Slovane. To je edini pravi vzrok 90 letne mardohajske mržnje proti Slovanom!!

Svetovna vojna, katere glavni vzročniki in koristniki so Židje (najmanj tri četrtine vse oboroževalne industrije je v njihovih rokah) je to njihovo nadvlado že prav nevarno približala svoji uresničitvi. Z njo so Židje z enim udarcem ubili dve muhi. Opravili so z Nemci in največjim slovanskim narodom z Rusi. Z ostalimi malimi slovanskimi narodi se jim je že zdel lahek posel.

Toda nastopilo je nekaj čisto nepričakovanega, s čemer materialistični mardohajci niso nikdar računali, ker pač ne priznajo duha in ne vedo, da je bil glavni vzrok propada kakor rimskega cesarstva tako tudi vseh drugih propadlih držav predvsem razkroj njihovega duha! Nemci so spričo svojega poraza v svetovni vojni in Italijani spričo občutka svoje manjvrednosti ob isti priliki šli vase, našli sebe in svojega duha, začeli svoj preporod iz samih sebe in — izpljunili Žide!

Načrt Židov se je moral tedaj iz temelja izpremeniti. Židom odtlej nikakor več ni kazalo navijati za Nemčijo, katero so dotlej že smatrali za svojo matično državo, ampak so kot uzurpatorji Rusije, ki so si s tem že podredili glavno oporo slovanstva, zamenjali krinko germanstva, katero so si nadeli pred 90 leti, s krinko slovanstva in so pod to krinko sklenili opraviti še s tistimi slovanskimi narodiči, ki ravno po mnenju prvoboriteljev »znanstvenega socializma« itak nimajo niti temeljnih pogojev, da bi bili samostojni in da bi mogli tako maloštevilni kot so, živeti na nezaprtem ozemlju.

Svojega mnenja o Slovanih niso torej Židje niti za las spremenili! Menjali so samo način, kako jih ugonobiti!! Namesto da bi Nemčija za njih podjarmila Slovane, so se odločili, da si jih sedaj podjarmijo kar naravnost in neposredno zase! Največja trdnjava »panslavizma«, Rusija, je že zavzeta, vreči se treba še na najkulturnejšo ČSR, potem bo s »skoro nomadskimi slovanskimi barbari« na Balkanu posel lahek!

Izumirajoče zapadno evropsko romanstvo in germanstvo po njihovem zgolj materialističnem nazoru samo od sebe izumira. Temu treba samo milostnega sunka — ljudskih front. Vstajajoče Slovane, zdrave in odporne narode, pa je treba pod krinko slovanstva (kakor prej pod krinko germanstva) najprej navidezno braniti pred neslovanskim fašizmom (ki pa ima, kakor smo videli, prav iste skomine kot sodrugi Marx, Lassalle, Rodbertus itd.), potem pa, ko bi si Židje že podredili vse Slovane, naj bi ti Slovani kot židovski najemniki hodili v žerjavico po kostanj, da pribore Židom dokončno svetovno nadoblast! Žid se bori za svoje interese do zadnje kaplje krvi — Slovanov! Res lepo vlogo so nam namenili gogospodje sodrugi in njihovi zavezniki »največji« nacionalisti!

Mi zboraši pa vemo, da nam je rešitev le v slovanstvu, ki bo šlo samo vase, se iz sebe preporodilo in izpljunilo, kakor je že Dostojevski hotel — Žide in samo, čisto samo postalo svetovna moč, pred katero bodo trepetali židje **in vsi drugi!**

---

fraza jim je služila med vojno za zabušavanje pred vojaško obveznostjo), razleteli se bodo vsi omehkuženci in vsi profitarji. Kajti oni imajo raje **senco neodgovornosti** kot **svetlobo odgovornosti!** S težkimi vzdihi se bodo zavlekli nazaj v svoja skrivališča ... Kot med vojno ...

Tedaj pa bo zažarel v veličastni lepoti ves sijaj, ki ga je Srbija prinesla pred 20 leti skupno z legijami srbskih, hrvatskih in slovenskih dobrovoljcev z makedonskih planin!

Šele tedaj bo dolžnost Srbije napram Jugoslaviji — dokončno izpolnjena.

„Taborov“ mucek

»Tabor« zelo nazorno dokazuje, da je res tednik za mačja javna vprašanja in da se ne bavi samo s prežvekovanjem JNS tiska. Zato je posvetil svoj podlistek mucku, ki so ga ujeli kaznjenci.

»... in je šel iz rok v roke in vsi so ga božali ... To je vse silno zabavalo in smeh se je neprestano razlegal. Bratci! Dajte, pobarvajmo mačka! — je zadonel Zazubrinov glas. Pa saj bo crknil zaradi tega! — je rekel nekdo. Zaradi barve? Pa še ka-aj!«

Tako piše »Tabor« o mačku, da se človeku nehote zazdi, kakor da piše kot tednik za mardohajska tajna vprašanja o — **Mačku v Beogradu ...**

Poravnajte naročnino!

„Tabor“ in njegovi informatorji

Pred dobrim mesecem je začel v Ljubljani izhajati nov tednik za mačja javna in mardohajska tajna vprašanja pod imenom »Tabor«. Že v svoji četrti številki je ta list »osrečil« Slovence s prežvekovanjem napada slovenskega JNS tiska (»Nova doba«, »Jutro«) na nas. Smatramo, da je »Tabor« zares korajžen, da si upa kot **internacionalen proletarski Samoslovenec** jemati v zobe tisto kašo, ki so jo v svojih čeljustih premlevali že vsi **buržuazni** JNS listi, — pa se ne boji, da bi se od tega zastrupil. Saj so vendar ti listi **vsaj doslej** jemali izključen patent na celoten **jugoslovanski nacionalizem!** Ali »Tabor« mogoče ve, da ga **odslej** več ne mislijo jemati, ker v njihov »nacionalizem« čisto enostavno več nihče ne veruje? Končno bodi omenjeno, da »Tabor« ob svojem prežvekovanju — »trdno pričakuje, da mu bo »Zbor« odgovoril z mardohajsko-judovsko-framasonsko olikanim vikom in krikom.« — **kakršen je za »Tabor« pač edino prebavljiv.** Mi mu s tako mednarodno žlobudro ne moremo ustreči, ker kot jugoslovanski, sicer ne **»največji«**, pač pa **edini** nacionalisti take nimamo. Njegove **»največje«** nacionaliste pa mu rade volje prepuščamo kot izvirnike za njegove napade na nas, za kar so ti »nacionalni« vitezi edino še sposobni, in so si za to klavrno vlogo izbrali po njihovi špekulaciji za njih najbrž najprimernejši čas, kar si treba še posebno zapomniti!

Poleg trenotka napada je tudi vsebina napada tem bolj značilna, če se spomnimo, da je **takoj prvi dan po ustanovitvi stranke »največjih« nacionalistov JNS v njo vstopil vodja naših Nemcev,** predsednik razpuščene »Nemške stranke« in »Kulturbunda« **g. dr. Kraft!!** Dosledno temu je zato nek slovenski sicer mali, pa **težak** vodič JNS znal v Kočevski Reki in drugod prirejati volilne shode **samo v nemškem jeziku** in mu je bil prav vsak tič samo — **titsch!**

»Tabor« sam na sebi, niti ljudje okrog njega niso tako važni, da bi jim posvetili cele stolpce našega lista. Vse to kar pišemo, ne pišemo radi tega, ker smo morda izgubili živce, ki so nam dokazano dovolj močni, še manj radi omenjenih ljudi, pač pa zaradi miselnosti, ki veje iz takih člankov in izjav. Ljudem take miselnosti, kjerkoli bi se nahajali, najmanj pa samemu »Taboru« in njihovim informatorjem velja ta **članek.**

Ker pa ljudje take miselnosti očividno zelo ljubijo razna vprašanja, si usojamo tudi mi staviti jim nekaj ponižnih vprašanj:

1. Če je »Tabor«, kakor bi iz njegovega pisanja sledilo, res tako strašno proti temu, da bi se **»boril s tujci proti tujcem«**, ali temu dosledno obsoja in zametuje **tudi vse internacionale sploh,** ki se vendar **vse brez razlike** »bore s tujci za tujce«, čisto brez ozira na to ali se člani posameznih pajdašij kličejo med seboj sodrugi, soverniki, bratje te ali one lože ali distrikta ali kako drugače?

2. Če je »Tabor« hud nasprotnik avtonomije Slovakov, Nemcev in drugih v ČSR, ali je dosledno temu **tudi strašno hud nasprotnik avtonomije Slovencev in Hrvatov,** ki so najbrž celo po »Taborovem« v Jugoslaviji vendar le bližji Srbom kot Nemci Čehom, — seveda če »Tabor« slučajno ne deli mišljenja »Matice hrvatske«, da so Hrvati — Goti? Če misli, da bi avtonomije slabile ČSR, ali se mu ne zdi, da bi slabile tudi Jugoslavijo in narobe?

3. **Ali spada v »Taborov« novi evangelij svobode,** — po katerem se ljudem predpisuje, kdaj smejo v gledališču ploskati (posebno če konec dejanj ploskajo gospoda komunisti) — **tudi svoboda laži?** Laž je namreč, da bi bil Ljotić kadarkoli **»blatil« ČSR** ali pisal **»prezirljivo«** o Slovanih!

Mi smo v zvezi s tem nesramnim očitkom že napisali v našem listu, da **»ni večjega zla za ljudstvo od njegove nepoučenosti«**, pa je to bilo za talmudizirane možgane premalo jasno povedano. Niso razumeli. **Zato jim povemo danes tako razločno, da bo tudi za skisane možgane oprijemljivo:**

Vi lažete ljudstvu, mi pa mu govorimo resnico tudi takrat, ko ista ni prijetna, ker hočemo, da bo ljudstvo še prav posebno v takem primeru pravilno poučeno. Vi pa mu lažete, ker živite od njegove nepoučenosti in svojih laži! Goljufate svet, da vas ne bi zbrisal z zemeljske površine, čim bi vas izpregledal!

Vam je nemški vojni ataše in Hitlerjev venec na pogrebu čehoslovaškega državljana nemške narodnosti, ustreljenega v sami ČSR od službujočega stražnika radi nepokorščine, pa sedaj najbrž tudi Angležu Runciman pri reševanju čisto **notranjega** vprašanja ČSR **izraz moči ČSR,** — nam pa ni, **ker dejansko ni,** pa če je to nam všeč ali ne! Mi povemo ljudstvu resnico, čeprav ona ni prijetna, vi pa lažete, lažete, kar vas je! Varate svet, ker vam to nese!

Kdo razen vas samih naj bi imel koristi od vaših laži? Mar ČSR ali Jugoslavija? O »Taboru«, »Jutru« in podobnih velelistih vedo v ČSR prav toliko kot o ljudeh na Marsu. Ostane torej samo narod jugoslovanski, ki to čita. **Ta naj bi živel zaziban po važih lažeh v sladko brezskrbnost v prepričanju, da se je Hitler vstrašil mobilizacije dveh čehoslovaških letnikov in nekakšnih groženj sovjetije in demokracije. Ta naj bi mislil skupaj s čehoslovaškim narodom, da se mu pod okriljem sovjetije in demokracije ni treba ničesar bati, — medtem ko nista bila oba naroda že celo stoletje v večji nevarnosti kot prav sedaj!** In zakaj je to vam lažnjivcem potrebno? **Zato, da bi ljudstvo v občutju svoje varnosti pozabilo na nevarnost, pozabilo na to, da sedaj ni čas, da bi se šlo stranke, narode in plemena, brez česar bi vi postali brezposelni! Ljudstvo naj bi se kar naprej igrajčkalo z demokracijo, od katere si vi obetate — korita!**

Vi pa trdite, da Ljotić — **blati** ČSR, zato ker si upa **edini** v Jugoslaviji napisati **resnico!** Vi s svojim čisto svojevrstnim pojmovanjem svobode in morale kričite: Z nami vred moraš lagati, Ljotić! Če ne, te razvpijemo kot prijatelja Nemcev! **Obenem pa sami igrate vseskozi tem slednjim v karte, ker hočete s svojimi lažmi zabrisati učinek Ljotićevega resnega svarila na iztreznjenje: Samo iz nas samih lahko postanemo močni!**

Čvekali ste tudi prej, da sovjetija in demokracija nikdar ne bosta dovolili italijanske Abesinije in »anšlusa«. **Zazibali ste ljudstvo s svojimi lažmi v brezskrbnost, kakor vaši enakovredni kolegi drugod svoje narode, in povzročili ste, da so narodi dočakali oboje — nepripravljeni!** Potem pa ste čvekali o stavljanju pred dovršena dejstva. Komu ste s tem koristili? Istemu, kateremu koristite sedaj! In sebi seveda! Sebi, sebi!

Mi bijemo plat zvona, vi pa se smejete in mirite: Saj ne bo nič hudega, narode, nad teboj bdita sovjetija in demokracija, ne daj se motiti, igraj se naprej stranke in voli — mene! Sosed pa dela trezno in premišljeno, dela, medtem ko vi čvekate!

Vi pritlikavci, ki vam je narod deveta briga, vi hočete osporavati domoljubnost velikanu Ljotiću, ki je na Solunski fronti tik pred njenim dokončnim probojem, ko ga je Vrhovna komanda osebno klicala na novo službeno mesto v zaledje, odgovoril, da ne gre v trenutku, ko se odloča usoda Jugoslavije, nikamor, ampak ostane s svojimi vojaki v prvi črti, kjer mu je edino mesto! **Vi, ki niste vredni, da zavežete Ljotiću čevelj na nogi, vi se drznete še kaj več kot stati pred njim pokončno?**

Upamo, da smo se sedaj **tudi za skisane možgane** dovolj jasno izrazili.

Glede **»prezirljivega«** pisanja o Slovanih pa stavljamo »Taboru« v globoki ponižnosti tale vprašanja:

4. Kaj je količkaj slovanskega na nauku,

ki so si ga izmislili: David Riccardo, Karl Marx-Mardochai, Lassalle-Wolfsohn, Adler, Liebknecht, Luxenburg, Löwy,

čegar poskusno izvedbo so financirale miljonarske banke: Singer, Schiff, Kuhn, Löbe et Co.

in katerega so poskusili izvesti: Bronstein, Mosessohn, Finkelstein, Dugasvili?

5. Ali je »mednarodna mirovna akcija« ali nauk nasilja in meča nauk,

pri čegar poskusni izvedbi tiči v 300 koncentracijskih taboriščih šest in pol milijonov slovanskih kmetov in delavcev, katere so za prisilno delo uporabili s 100.000 žrtvami samo pri kopanju Belomorskega prekopa gospodje sodrugi: Isaaksohn, Rottenberg, Ringsburg, Bärensohn, Dorfmann, Kagner in Angert,

pri čegar nasilni kolektivizaciji je padlo 15 milijonov slovanskih kmetov kot žrtve gospodov sodrugov: Mosessohna, Herschel Jehude in Baumanna,

ki je z zakonom z dne 7. avgusta 1932 uvedel za ruske kmete, ki nočejo nič slišati o kolektivizaciji smrtno kazen ali najmanj 10 let ječe in prisilnega dela,

ki je z zakonom z dne 17. aprila 1935 izročil tri in pol milijona slovanskih otrok iznad 12 let starosti mitraljeski »vzgoji«?

6. Ali je »Taboru« znana knjiga »Rusija v koncentracijskem taborišču« (Rasija u konclagerje), katere ni spisal dr. Göbbels, temveč ruski sovjetski inženjer Solonjević, **ki je do pred dvema letoma vse to gledal na lastne oči,** pa ker je tisto, kar je videl in zapisal, **zelo neprijetno čifutariji v SSSR,** je ta slednja izvršila atentat na njega v Sofiji, kjer Solonjevič sedaj biva, in mu pri tem **ubila ženo?**

Odgovorov na svoja vprašanja ne pričakujemo že zato ne, ker niso pisana v »Taboru« razumljivem »mardohajsko-judovsko-framasonskem olikanem viku in kriku«. Kvečjem, če bi dobili kaka zavijanja. Spet se bodo vrteli kakor mačka okrog vrele kaše, da obidejo resničo! Mi zato smatramo debato za zaključeno. Za pametnega je dovolj — sapienti sat! Za druge pa ne pišemo...

Cergol Izidor:

Ali sme biti pravi Sokol — Ljotićevec?

(Nadaljevanje in konec.)

Demokracija pa, ki jo Vi zlonamerno navajate in s katero **hočete Tyrševo Sokolstvo odtujiti idealistično-organski skupini in s tem tudi zborašem,** pa ni demokracija v tem smislu kot se ta beseda danes rabi in kot jo hočete Vi prikazati, temveč je samo izraz za **enakost vseh pripadnikov sokolskega gibanja pred statuti organizacije.** V telovadnicah, katere g. pisec gotovo zelo dobro poznate, ni v sokolskem življenju razlike med delavci, obrtniki, direktorji, trgovci itd., oziroma bi je vsaj ne smelo biti. Tam smo si, po Tyrševi zamisli, vsi bratje. Vidite, to je demokracija, ali z domačo besedo — katero Vam predlagam, da jo rabite, ker se s tem izognemo raznim napačnim tolmačenjem — **bratstvo.**

Na razna voditeljska mesta (veste, g. sodrug, ta beseda ni moja izmišljotina, temveč je v Sokolstvu stalno v rabi, kar Vam je pa itak znano!) pa pridejo pri nas, v Sokolstvu in v Ljotićevem Zboru, samo ljudje, **ki se izkažejo za sposobne** in ljudje, ki imajo potrebne kvalifikacije. In, da Vas opozorim, g. »poznavalec Sokolstva«, še na neko stvar, ki v resnici diši po Vašem firerstvu: **Po organizaciji SKJ, katerega branite pred firerskim ljotičevstvom, se posamezne funkcijonarje imenuje in so volitve le predlog višji instanci, ki ga ta lahko sprejme ali pa tudi sama imenuje posamezne funkcijonarje.** Ali sedaj ne boste začeli mogoče ljotičevstva braniti pred »firerskim Sokolstvom«? Mislim, da bi bila to prevelika vnema in da to ni potrebno!

Tako smo si sedaj razjasnili glavne pojme, ki se tičejo Tyrševega Sokolstva in Ljotićevega Zbora. Spoznali smo, da temeljita obadva na **organsko univerzalistični** zamisli družbe, ki je izvedena iz idealističnega svetovnega nazora in je njegova logična posledica. Istočasno pa smo videli, da obsega druga, materijalistična, skupina, ki je s prvo v ostrem nasprotju, **marksistični socijalizem,** ki je **potemtakem nasproten Tyrševemu Sokolstvu.** Spoznali smo, da sta si svobodoljubnost in demokratičnost (po naše: bratstvo) Tyrševega Sokolstva in Ljotićevega Zbora precej blizu, da sta celo istovetni. Dalje smo ugotovili, da je Sokolstvo po statutu SKJ celo bolj »firersko« od »fašističnega« Zbora, in bi se moral pravzaprav ta otresti Sokolov-»firerjev«.

In vendar se še dobi nek «dobronameren« sodrug iz okolice »Delavske politike« in začne naenkrat braniti Tyrševo Sokolstvo pred firerskim Zborom, Sokolstvo, ki nikoli še ni potrebovalo in je tudi ne bo, pomoči marksističnih internacijonalistov, ker je z njimi v ostrem nasprotju. Toda mi in vsi pošteni vemo kam »pes svojo taco moli«! **Gospodi iz vrst komunističnih sodrugov ne ugaja to, da se je naše ljudstvo začelo prebujati in da ta val prebujenja zajema v veliki meri baš Sokolstvo.** Ne ugaja jim, da se jim je naskok na Sokola pred leti ponesrečil in da tudi kasnejši poizkusi uspevajo le slabo. Še manj jim pa ugaja, **da se duhovno zelo sorodni Sokoli in Zboraši vedno bolj razumejo.** Zato manipulira z nejasnimi pojmi kot so svobodoljubnost, demokratičnost in firerstvo v rabljenem smislu in meče ljudem pesek v oči, istočasno pa vpije židovsko-hinavsko, naj gre vsak na tisto mesto, kamor spada!

Zato predbaciva Ljotiću izdajanje »Angriffa«, in njegove članke v njem ter noče razumeti, da stremi Zbor po preroditvi **vse družbe in torej tudi narodnih manjšin;** noče razumeti, da bomo dali manjšinam v naši državi svoboden razvoj, če bomo videli, **da ga imajo tudi naši rojaki drugod.** Zato **internacijonalna** »Delavska politika« (ubogi delavci, ki imate tako »politiko«!) navija naenkrat **nacijonalne** strune in se bori za nacijonalno čistočo Tyrševega Sokolstva. **Taisti ljudje, ki so pred nedavnim še izdajali »Volksstimme« v nemškem jeziku pri nas v Mariboru, na ogroženem ozemlju, za peščico »nemškega proletarijata«,** se razburjajo nad listom, ki izhaja v nemščini in nudi čtivo kompaktno naseljeni manjšini na ozemlju, ki ga zaenkrat še ne moremo imeti za ogroženega.

Toda gospodje, **mi smo Vas izpregledali in razkrinkali!** Zato je pač najboljše, da nehate s svojimi »jeremijadami«, na katere se pravi Sokoli požvižgajo. Če se pa Vam, g. pisec, želi debatiranja, upam, da se bova srečala tam, kjer rastejo in delajo **pravi** Tyrševi Sokoli, v sokolski telovadnici in se tam bolj natančno pogovoriva, kajti **prepričan sem, da ste tam zelo dobro znani!?**

Zakaj se Maček v Beogradu ni spomnil Slovencev?

Ko je bil dr. Maček v Beogradu, je v svojih govorih povedal o sedanjem stanju v državi marsikaj, kar ves čas tudi mi trdimo, mnogo od tega pa tudi občutimo na lastni koži **celo neprimerno temeljiteje kot Mačkovi ljudje sami.** Za to pa, da bi se to stanje popravilo, pa imamo mi že z ozirom na čisto zgodovinske skušnje popolnoma drugačno pot!

Dr. Maček je v svojem govoru dejal, da bi se po njegovem receptu **»vse uredilo tako gladko in lahko kot še nikjer drugod«.** Nam nasprotno pa se močno zdi, da so **že nekod** po istem receptu uredili zadevo **še mnogo bolj gladko in hitro.** V Rusiji namreč.

Tudi tam je vse žvrgolelo o demokraciji in ustavotvorni skupščini in ko se je končno le-ta res prvič sestala, so prišli sovjetski **»deputati«,** pa so celo konstituanto enostavno — **razgnali!** Medtem ko so ti »deputati« že korakali proti poslopju, kjer je ta skupščina zasedala, so na skupščini še vedno blebetali o — demokraciji in v njenem imenu pred celim svetom — protestirali!!

Ko se je dr. Maček vozil po Beogradu, so **njemu vštric nosili razni »deputatiči in spe« na svojih junaških ramenih svojega aspiranta na predsedniško mesto sovjetskih »deputatov« — Dragoljuba Jovanovića!** Ta je v svoji fantaziji že videl, **kako razganja konstituanto, ki jo trenotno še pomaga Mačku zahtevati,** obenem pa je že štel med množicami tiste, ki so korakali z **njegovimi** mislimi v glavi v sprevodu in od katerih so samo nekateri le tu in tam včasih izražali te svoje misli tudi na zunaj **z molenjem v zrak svojih stisnjenih pesti,** od teh pa je zopet samo mali del vedel, da je **Mačka spravil v Beograd samo poziv židovskega zeta in framasona dr. Krnjevića iz Ženeve,** kateremu beograjski »deputatiči« niso neznani.

Pa tudi Maček je pri pogledu na vse to godel v mislih svoje: **»Mene se tiče samo Hrvatska, a ‚nagodbe' lahko potem sklepam tudi z nekdanjimi pogodbeniki.«**

Le kaj si je pri tem mislil **tudi tam navzoči** bivši steber JNS in Jevtićev ban dr. Puc? Ali je na povratku iz Beograda napravil kak izlet k severnim in zapadnim mejnikom tiste Slovenije, na katero je Maček v Beogradu čisto »pozabil«, pa da se prepriča, da je ta Slovenija vsaj za **enkrat vendar le še v Jugoslaviji?** Ali si je v duhu predstavljal, na kakšen način bodo oni onstran mejnikov **v sami Sloveniji** pozdravili »sovjetovanje« Jovanovićevo v Beogradu in Srbiji? In kaj slavna JNS, s svojimi slovenskimi glasili, ki so baje, — v zadnjem času vsaj, — strašni nasprotniki vsakega titscha, res še ni našla časa, da kaj zapazi? — **Sicer pa tudi vlačuga, dokler si ni na jasnem, s kom bo šla, nikomur ne kaže svoje simpatije ali antipatije.**

20. septembra

bo poteklo 30 let od tistega vročega dne, ko se je v odgovor na barbarski nemški napad na delegate Ciril-Metodove družbe v Ptuju spontano dvignil v Ljubljani ogromen val ljudskega ogorčenja in porušil z disciplinirano **revolucionarno** gesto tisto, **kar je moralo biti porušeno.** Ne meneč se za malenkostne dnevne spore, se je zložil srd vseh slojev slovenskega naroda, da pokaže pest oholim Nemcem in petoliznim odpadnikom Slovenstva — nemčurjem in **da razbije dotlej nemški obraz bele Ljubljane.**

In če so preje rekli o Slovencih, da napravijo revolucijo le, če jim to predhodno dovoli g. avstrijski pokrajinski namestnik vlade na Bleiweisovi cesti, g. avstrijski okrajni glavar in šef avstrijske policije — je bila ta krilatica

20. septembra 1908

sijajno ovržena. Počili so streli — **padla sta ADAMIČ in LUNDER.** Nacionalne posledice njunih žrtev so bile za nas **neprecenljive.**

Slava spominu septembrskih žrtev!

Desetletnica

Pred desetimi leti sta A. Briand in Kellog podpisala Briand-Kellogov pakt, v katerem sta, nič manj kot v imenu Francije in Amerike, **stavila vojno izven zakona.**

Imamo navado, smejati se našim neprosvetljenim, zaostalim prednikom zaradi njihovega neznanja in neprosvetljenosti.

Toda ne znati in biti neprosvetljen ni tako smešno, kot je smešno biti neumen, pa se riniti na prva mesta in z zvenečimi besedami brbljati svetu svoje neumnosti.

Ko sta ta dva »velika državnika« podpisovala ta pakt, izgleda, da nista mnogo napenjala svoje pameti, da bi razmišljala o tem kaj pišeta. »Vojno sta stavila izven zakona.«

Kakor da bi vojna sploh imela kako zvezo z zakonom! Kakor da bi mogli vojno preprečiti z zakonom! Kakor da bi se še kdo pulil za zakon, kadar pride do vojne!

In kakor da se zdaj sploh še spominjamo gorostasnih izjav velikih državnikov in zvočnih člankov velikega informativnega tiska, v katerih so bile vse samo »važne besede« — toda prazne, da bolj prazne biti ne morejo.

Toda glej, deset let je preteklo, od Briand-Kellogovega pakta pa ni ostalo ničesar, razen —

Ali, kakor to lepo piše največji francoski politični mislec in akademik Charles Meureis, **nekaj je ostalo.**

Briand-Kellogov pakt je deloval v dve smeri: razorožil je moralno in materijalno Francijo, Ameriko in Anglijo, — oborožil pa je Nemčijo.

Uspaval je »velike demokracije«, med tem ko je, nasprotno, služil kot stimulus, kot vzpodbuda za oborožitev Nemčije.

In zdaj je vojna pred vrati!

In zdaj ti isti ljudje, ki so pred desetimi leti, ko je bila Francija oborožena, Nemčija pa slaba, govorili samo o miru in razorožitvi, — oni isti sedaj, ko je Francija slaba, a Nemčija močna, govore za demokracijo!

In malo jim je govoriti o vojni proti Nemčiji, kar tudi ni nič čudnega, ampak imamo za to opravičilo. Naj se bori Francija, neorganizirana in razorožena, na treh bojiščih, proti Nemčiji, Italiji in Španiji.

Zares nerazumljivo čudo!

Vendar kakšno čudo?! Če so mogli resni državniki velikih držav pred desetimi leti podpirati oni neumni pakt, s katerim so vojno stavili izven zakona, zakaj ne bi mogli zdaj njihovi nasledniki in oboževatelji delati enakih neumnosti.

Norci **ali** izdajalci? Ali norci **in** izdajalci! V vsakem primeru **slabost duha.**

TOVARIŠI IN PRIJATELJI: DARUJTE IN ZBIRAJTE ČISTE PARE ZA »ZBOR«!

1918-1938

Ko sem pred tedni stopal v prijetnem somraku po veličastni cerkvi sv. Vida na Hradčanih v Pragi, sem zazrl reliefno podobo, spomin na svetovno vojno.

Skozi pester mozaik visokega gotskega okna so padali nežno pobarvani prameni na lik postarne ženice, ki žalostno zre na razbito vojaško čelado ob poti. Iz ozadja padajoči žarki sonca: simbola zlate svobode, obžarjajo oklešene lipove mladike z redkimi brstečimi listi: simbol prebujajočega se, skozi stoletja tlačenega slovanstva. Pod podobo so vklesane besede:

Postůj poutníče
a vspomen hrobů,
znihž vyšla ti svoboda.

(Postoj popotnik in spomni se grobov, iz katerih ti je vzklila svoboda.)

Pred dvajsetimi leti, ko so obmolknili topovi in ko se ni več čez bojne poljane pošastno razlegal krik gavranov, ko nam je zažarelo sonce svobode, se je zopet oglasila na vasi naša mila pesem, a to pot ne tako prešerno kot takrat, ko so možje in mladeniči odhajali »in vriskali vsi so veseli«, saj je bilo tako, kot je zapel R. Maister:

Jemal jih je dan in jemala jih noč
— pojoče, vse v pisanem cvetju —
nazaj pa jih ni, od nikoder jih ni,
ne tihih ne v fantovskem petju.

Strto je bilo upanje mnogih mater, deklet in sirot, da se njih dragi le še vrnejo. Vendar pa je vse tolažila zavest, da niso njih očetje in sinovi zastonj žrtvovali življenja, da je iz zemlje, prepojene s krvjo junakov, vzbrstela drobna rastlinica, ki je zrastla v mogočno drevo svobodne države: Jugoslavije.

Že dolgo smo pričakovali dvajsetletnico Jugoslavije in sedaj je tu, toda v kakšnih okolnostih.

Da tok časa ni ustaljen, je znano. Živimo v nemirni dobi, v dobi, ko je teptana pravica, ko vladata nasilje in laž, ko uničujejo razni plačanci in brezvestneži vse duhovne vrednote in se žene slepi svet za malikom današnje dobe — za pohlepom in osebno koristjo. A mladina polna idealov in načrtov marljivo išče, toda kdo jo podpira v iskanju in borbi, da ne zaide, da ne nasede brezvestnim izkoriščevalcem? In kdo nam razjasnjuje dvome, ki se nam porajajo ob pogledu na današnje propadanje človeštva, narodov in držav? Kdo nam daje smernice za bodočnost in kdo nas navdaja z zaupanjem v samega sebe in svoj narod?

Edino naše upanje, pokojnega Kralja Mučenika so nam ubili. Vendar mi mladi ne klonemo, sklenili smo slediti Njegovemu poslednjemu ukazu in se pripravljati, krepiti v močne borce in čuvarje Nove Jugoslavije, ki jo ustvarja nova mladina.

R. O., Ljubljana.

Hvalevreden primer

V Jugovu, vasi v Podonavju, je bil ubit bogat kmet, Aleksander po imenu. Zapustil je mladoletne otroke. Skrbniki so postavili za hlapca na posestvu človeka, o katerem je vsa vas govorila, da je soudeležen pri očetovem umoru.

Kmetje so stvar prijavili sodišču, ki pa več mesecev, morda zaradi preobilice dela, ni ukrenilo ničesar.

Kmetje so se obrnili na višjo oblast, ko pa tudi od te niso dobili odgovora, so zadevo priobčili v znanem smederevskem listu »Naši dani«.

Ko tudi to ni pomagalo, so se zbrali na Veliki Šmaren pred Aleksandrovo hišo, razburjeni vdrli v njo in izvlekli iz nje od strahu na pol mrtvega slugo — zločinca.

»Ti boš čuval to hišo, morilec?« so ga nahrulili razjarjeni kmetje. »Ti hočeš biti prijatelj nedolžnim otrokom? Ti, krvnik, hočeš varovati dediščino njihovega deda in očeta? Ali ti ni dovolj, da si izpil kri očetu, zdaj jo hočeš še otrokom.«

Ob vsakem vzkliku pa so padali po hrbtu zločinskega hlapca krepki udarci gorjač, da se je v hipu okrvavljen zgrudil. Kmetje so ga pustili ležati misleč, da je mrtev in obrisali okrvavljene krepelce v travo.

Zlikovec pa ni bil mrtev, ampak le dobro pretepen. Oblasti so ga dale prenesti v bolnico, kjer se bo, po mišljenju zdravnikov, kmalu pozdravil.

Upamo, da bo oblast, kakor običajno, tudi sedaj preiskala vzroke prejšnjih pritožb.

*

Priobčujemo ta primer, ker nam kaže, da je naša vas še zdrava. Zato je ravno ona naš up in naša nada. Tam je še ogromna zaloga moralne sile našega naroda. Res je, da je ne moremo videti vsak teden, zato pa jo moremo slutiti vsak dan. V tem primeru ljudstvo ni moglo trpeti javnega zločina in nemorale, da bi upravljal posestvo in vzgajal otroke soudeleženec pri umoru njihovega očeta.

Kakšna sreča, da bi bilo vedno in povsod tako!

Vesti iz pokreta

NOVA RAZDELITEV ORG. PODROČIJ V SAVSKI BANOVINI

Zaradi nujnosti sem izvršil naslednjo razdelitev organizacijskih področij v Savski banovini:

I. org. področje: **Vukovar** — srezi Vinkovci, Šid, Vukovar in Djakovo. Starešina: Dragutin Moderčin, odv., Vukovar.

II. org. področje: **Osijek** — Osijek mesto in srez, Darda., Batina in Valpovo. Starešina: Stanoje Milenković, pos., Dalj.

III. org. področje: **Sl. Brod** — Sl. Brod, Požega, sreza Prnjavor in Derventa iz Bosne. Starešina: Viktor Benašić, sodnik, Slav. Brod.

IV. org. področje: **Županja** — Županja in sreza Brčko in Gradačac iz Bosne. Starešina: Ivo Mudrovčić iz Vrbasa.

V. org. področje: **Virovitica:** D. Miholjac, Slatina, Našice, Virovitica, Daruvar, Grubišno polje (spada začasno pod Zagreb).

VI. org. področje: **Jasenovac:** Pakrac, Garešnica, Kutina, N. Gradiška, Novska, Petrinja, Kostajnica s srezi iz Bosne: Bos. Gradiška, Bos. Dubica, Prijedor, Bos. Novi in Dvor. Starešina: Dr. Spasoje Madiraca, zdravnik, Jasenovac na S.

VII. org. področje **Bjelovar:** Bjelovar mesto in srez, Djurdjevac, Čazma, Križevci in Koprivnica. (Začasno pod Zagreb.)

VIII. org. področje: **Zagreb** — Zagreb mesto in srez, Jastrebarsko, Samobor, Vel. Gorica, Sisak mesto in srez, Dugo selo, Sv. Ivan Zelina, Stubica, Klanjec, Pregrada, Krapina. Starešina: Zoran Vuković, stud. tehn., Zagreb.

IX. org. področje: **Varaždin** — Zlatar, Novi Marof, Ivanec, Varaždin, Čakovac, Prelog in Ludberg. (Začasno pod Zagreb.)

X. org. področje: **Karlovac:** Karlovac, Vojnić, Vrginmost, Slunj, Glina, Pisarovica, Ogulin in Vrbovsko. (Začasno pod Zagreb.)

XI. org. področje: **Gospić** — Gračac, Udbina, D. Lapac, Korenica, Brinje, Perušić, Gospić (brez Karlobaga), Otočac. (Začasno pod Zagreb.)

XII. org. področje: **Sušak** — Sušak mesto in srez, Crikvenica, Novi, Senj, Krk, Rab, Pag, Delnice, Čabar, Kastav in občina Karlobag. Starešina: Dr. Boža Frančić, odv., Sušak.

Dimitrije V. Ljotić l. r.,
preds. J. l. g. »Zbor«.

Novi sreski poverjeniki. Na osnovi čl. 46 Pravil pokreta je tov. predsednik Dimitrije V. Ljotić postavil za sreske poverjenike te-le tovariše:

Za srez Gradačac: Svetozarja Popovića, duhovnika iz Skugriča; **za srez pančevski:** Branka Šurjanovića, trgovca iz Beograda; za tuzlanski srez: Vaso Stepanovića, gostilničarja iz Tuzle; za srez glinski: Miloša Bunčića iz Dodoša; za srez virovitiški: Josipa Radonića, trgovca iz Lukača; za del županjskega sreza: Djuro Ivanovića iz Županje: za srez ogulinski: Tihomira Štiglića, priv. ur. iz Josipdola; za srez slunjski: Rada Čokeša, gozdarja iz Primišnja; za južni del kragujevskega sreza: Milorada Stojanovića iz Dobrovodice.

Glavni tajnik:
M. D. Mojič l. r.

Tov. Turnšku Francu iz Celja izrekamo ob izgubi njegove ljubljene soproge naše iskreno tovariško sožalje.

Zboraši.

SESTANKI IN ZBOROVANJA

tov. predsednika v Smederevski in Pomoravju.

Dne 5. t. m. je imel tov. predsednik štiri sestanke: v Kusatku, Rabrovcu, Ratarih in Cerovu.

Vsi sestanki so bili prijavljeni oblastem.

Dasi je bil delavnik in so kmetje pričeli s trgatvijo in drugimi jesenskimi deli, je bilo prisotnih na teh štirih zborovanjih preko 2000 ljudi.

Tov. predsednik je govoril na teh sestankih Zbora pet ur in pol. Poslušali so ga z veliko pažnjo in ljubeznijo. Koncem vsakega sestanka so kmetje s takim navdušenjem obkolili tov. predsednika, da mu je komaj uspelo oditi iz ene vasi v drugo. Lepo je bilo videti, kako so kmete navdušile predsednikove besede, zlasti ko je ob priliki rojstnega dne Nj. Vel. Kralja govoril o našem mladem Kralju in razlagal želje ljudstva. V teh trenutkih je bilo videti kako žuljava kmetska roka na skrivaj briše solze.

Enako je na vseh teh sestankih tov. predsednik, po svoji navadi, govoril odkrito tudi o nekaterih drugih stvareh, kar je izzvalo pri prisotnih kmetih strahovito razburjenje. Kmetje so ostali zaprepaščeni nad vsem kar so slišali.

*

Naslednjega dne, 6. septembra, je tov. predsednik odšel v Veliko Plano, kjer ga je pričakovala množica preko 1300 ljudi. Tudi to zborovanje je bilo prijavljeno oblastem. Prisoten je bil odposlanec sreskega načelstva kot opazovalec.

Takoj po zborovanju je tov. predsednik odšel v vas Krnjavo, kjer je bilo zbranih, dasi se je že mračilo, preko 800 ljudi in je tudi tu govoril. Med govorom je pričelo deževati, ker se pa množica ni hotela raziti, je nadaljeval tudi predsednik svoj govor do konca.

Na obeh sestankih je tov. predsednik razlagal našo borbo enako kakor prejšnji dan. Govoril je polne tri ure. Vsi sestanki in zborovanja so potekli tako, kakor bi si jih želel vsak, ki se bavi s takimi posli.

Našim političnim nasprotnikom priporočamo, da gredo skozi te vasi in se o tem osebno prepričajo. Zlasti priporočamo to sodelavcem »Samouprave«.

Zakaj se Stalin letos ni pravočasno odpeljal na počitnice

»Slovenec« poroča dne 30. avgusta pod gornjim naslovom sledeče:

»Stalin se je vsako leto meseca maja odpeljal na dopust v svoj letni dvorec Zolotoj rog, ki je v mestecu Bljediji na Kavkazu. Letos pa se maja še ni odpeljal, ker ga je pred tem posvaril njegov zaupnik za Kavkaz, ki se piše Nicah. Ta mu je sporočil, da je kavkaško gorsko pleme Stalinu zapriseglo (najbrž priseglo — op. ur. »Zbora«) krvavo maščevanje. Ker pa ta gorski rod prebiva v nedostopnih skalah kavkaškega gorovja, kjer se lahko uspešno skriva in brani, zato agenti GPU do maja nikakor niso mogli prijeti nikogar izmed zarotnikov. Junija pa je dobila GPU ukaz, naj vsaj v okolici mesteca Bljediji pobere vse sumljive gorjance ter jih pozapre, in tako je GPU Stalinu omogočila, da je mogel tudi letos oditi na počitnice na Kavkaz.«

Na povratku z zboraškega letovanja pozdravljajo vse tovariše:

Ne pozabite...

.... da nas ne podpirajo mednarodni židovski koncerni, dispozicijski fondi in aferaške provizije, inozemski kapital, politični gangsteri, klike in koterije, niti petrolejski trusti, ampak, da naš tisk vzdržujejo izključno naši požrtvovalni borci, ki si leta in mesece odtegujejo od skromnih plač, da lahko izdajamo list. Naš tisk je naše glasilo, naš zvon, s katerim prebujamo narod širom naše domovine.

Potrebno je, da obdržimo naše glasilo. Radi tega naj vsak naš borec in prijatelj redno plačuje svojo naročnino **in pridobi vsaj še enega naročnika.**

Tisti naši tovariši in prijatelji, ki so za letošnje leto v redu plačali naročnino, pa so prejeli položnico, naj jo uporabijo za novega naročnika ali pa nakažejo primeren znesek za tiskovni sklad.

»BOJ ZA SOKOLA«

»Proboj« nima prav, ko trdi, da je »Zbor« prvi prekršil dosedanjo prakso, da so namreč nacionalni ljudje opuščali vsako vmešavanje v naše Sokolstvo. To prakso so prvi prekršili ljudje, ki so najmanj poklicani, da se vmešavajo v **nacionalne zadeve,** prekršili so jo **internacionalni** ljudje okrog »Delavske politike« kar v dveh člankih z neposrednim vprašanjem v naslovu: »Ali sme biti Sokol — Ljotićevec?« Njihova članka je nato še ponatisnila — kar je prav posebno značilno — dr. Pucova »Slovenska beseda«. Šele na to je »Zbor« **odgovoril** na napade internacionalne svojati in tistih, ki iz te sredine pričakujejo volilce za — sebe v enem polemičnem in enem ideološkem članku! Upamo, da nam bo »Proboj« kot nacionalistično glasilo priznal pravico, da se kot nacionalisti **branimo** proti internacionalistom, brez ozira, s katere strani bi ti prihajali! Če se je tem internacionalistom sedaj pridružil še »Tabor«, ki zbira v svojih vrstah pordečele »največje« nacionaliste, ki jih je postalo sram svoje JNS in bi hoteli potegniti za seboj v svoje vode še Sokola, je to čisto v duhu Dimitrova, ki je zapovedal, da se morajo komunisti vriniti v vse nacionalne organizacije in v njih goljufati svet s svojo — demokracijo.

Mi smo prepričani, da bo »Proboj« tudi brez formalnih popravkov že resnici na ljubo popravil svojo zmoto kakor da bi bil »Zbor« začel tisto, kar si želi edino — Dimitrov in razne druge internacionale...

VSI V ZBOR

Po dolgem trpljenju nas je zapustila naša ljubljena soproga in mamica, gospa

Cilka Turnškova

Celje, dne 10. septembra 1938.

Žalujoči: Francé Turnšek, soprog;
Anica, Francé, Ivan, Lija, otroci.

Lastnik lista konzorcij. Predstavnik in odgovorni urednik Ture Šturm, Celovška cesta 28. Tiska tiskarna »Slovenija« (predstavnik A. Kolman) — vsi v Ljubljani.